

[Hanne Reintoff.]

siden vi sidst behandlede sagen, har mærket det åg, bodssystemet lægger på dem, et åg, der hæmmer aktionsretten og hviler som en tung byrde på den enkelte og hans familie. Arbejdsretten har nemlig i den forløbne tid ganske tydeligt vist, at den ikke blot er et instrument til på påstået objektiv basis at tage stilling til konflikter på arbejdsmarkedet. Som vi hele tiden har hævdet, er den et politisk instrument i arbejdsgivernes og regeringens interesse; det er da meget let at overbevise hr. Jens Peter Jensen (Sorø amt) om det.

Vi har sidst set den bøderegn, der er væltet ned over de mange arbejdere, der nedlagde arbejdet den 2. februar i år i protest mod VKR-regeringens politik. Se, det var en arbejdsnedlæggelse, der var en klar politisk demonstration mod en ganske bestemt ført politik. Ifølge grundloven har den danske befolkning lov til at ytre sig og demonstrere mod politiske forhold i landet. Der står ikke noget som helst i grundloven om, at man først må demonstrere efter fyraften. Men alligevel idømte arbejdsretten de pågældende store bøder. Man må derfor stille spørgsmålet: har man kun sine grundlovs-sikrede rettigheder, når en under grundloven underordnet lov fastsætter tidspunkterne for, hvornår man kan få lov at følge grundloven, og kan arbejdsretten, arbejdsgivernes ret, sætte grundlovens bestemmelser ud af kraft? Har man ikke lov at demonstrere politisk midt på dagen? Det vil jeg gerne have et svar på.

Samtidig lever vi i en tid, hvor vi har en borgerlig regering, der fører en meget hård og asocial lønpolitik. Regeringen har fremsat klare trusler om indgreb i arbejdsmarkedets fri forhandlingsret og om indgreb over for den automatiske dyrtidsregulering. Den har indført et illusorisk prisstop, der, som vi i øvrigt påpegede, da vi behandlede prisstoppet, ingenlunde standsede prisernes himmelflugt og dermed pristallets stigning; det så vi i mandags. Alle ved, at reallønnen ved regeringens politik med skatter, afgiftstigninger og pristalsfusk vil blive forringet, hvis der ikke kæmpes på arbejdspladserne for at holde den oppe. I foråret lykkedes det kun at standse en yderligere sænkning i levestandarden for lønmodtagerne ved deres selvstændige aktioner.

Vi ved også, at ved siden af regeringens trusler skal arbejdsretten fungere som den forlængede arm til at ramme de arbejdere, der er parat til en arbejdskamp for ikke at se deres eksistens yderligere truet. Det er absolut nødvendigt for arbejderbevægelsen — og jeg synes, alle, der kalder sig arbejderpartier, må slutte op herom — i den nuværende situation med en lønmodtagerfjendsk regering, et socialdemokrati og en Landsorganisation, der for sent må erkende, hvad deres samarbejdspolitik med arbejdsgiverne har kostet, at indse dette nu og få ændret de her omhandlede love. Man må have ændret forligsmansloven, der sinker og hindrer de frie forhandlinger og forplumrer arbejdernes selvstændige stillingtagen til overenskomstforslag, og man må have fjernet arbejdsretten, der straffer, hvis det bliver nødvendigt at kæmpe for sin ret til en rimelig og ordentlig eksistens bygget op på, at lønmodtagerne får en stadig øget andel i samfundets indtægter i stedet for, som det er gået de sidste mange år, også under socialdemokratiets regering, en stadig mindre del af de produktionsgoder, som de selv skaber hver eneste dag.

Kai Moltke: Det er i og for sig en interessant situation, som er opstået her. At arbejdsministeren trods udviklingens erfaringer kan stå på det samme standpunkt, som han gjorde i det svar, han kom med til mig den 26. november 1968, kan vel i sig selv ikke uden videre overraske. Men når vi ser det bidrag, som LO og socialdemokratiet har ydet i denne situation, må jeg sige, at så er der en vis grund til undren.

Hr. Erling Dinesen meddeler her, at det er hoverorganisationernes opfattelse, at der i denne situation kun skal gennemføres de ændringer, som indeholdes i arbejdsministerens forslag, og at man ikke ønsker andre ændringer gennemført netop nu. Her må jeg straks sætte et spørgsmålstegn ved, hvor bredt et forum der har været med til at vedtage noget sådant.

Det andet, som jeg ikke kan lade være med at fremkomme med, er, at før man foretager yderligere ændringer i mæglingsloven, skal man have et udvalg til at gennempløje hele feltet. Det er altid godt med udvalgsbehandling, men det udvalg kunne man jo passende, hvis man havde haft så